Oheň - Marek Ztracený

Do našeho ohně začalo téct,
do ohně kape nám voda,
není to na koho svést,
nejsme v tom sami,
my jsme v tom oba,
oheň co zhasíná , a já jsem nevinnej a ty nevinná,
a možná je v tom jinej a možná jiná,
něco končí,začíná.

Z mokrýho dřeva už nezatopíš,
já to vím a ty to víš,že čím víc,tak tím spíš,
dojdou nám síly a budem,
kde jsme byli,
dým co ještě vychází,je jen důkaz na rozloučenou,
a hlasy okolo nás,nám to vždycky připomenou..

Tak se uhasíme a mokrý poplujem dál,ve víně,
neb co má hořet,ať hoří věčně,
co zhasíná ať má šanci ještě žít,
tak jakoby nic,možná příště přát si víc,
neb co má hořet,ať hoří věčně co zhasíná,
ať má šanci ještě žít.

Oba tušíme,co příjde,
a nikdo nezná,jak z toho ven,
a nikdo neví,jak se chovat,
a jestli přežijem,či zahynem,
a jestli mám se smát či brečet,
a kdo z nás dvou pravdu má,
mám být ticho,a nebo ječet,
jsem nevinnej a ty nevinná.

Tak se uhasíme a mokrý poplujem dál,ve víně,
neb co má hořet,ať hoří věčně,
co zhasíná ať má šanci ještě žít,
tak jakoby nic,možná příště přát si víc,
neb co má hořet,ať hoří věčně,co zhasíná,
ať má šanci ještě žít.

Tak se uhasíme a mokrý poplujem dál,ve víně,
neb co má hořet,ať hoří věčně,
co zhasíná ať má šanci ještě žít,
tak jakoby nic,možná příště přát si víc,
neb co má hořet,ať hoří věčně,co zhasíná,
ať má šanci ještě žít.